

— Качвай се, каза търговецът на чичо Томъ.

Томъ се покачи на колата и неговиятъ новъ господарь, като извади изъ колата тежки желѣза, окова краката му.

Глухо негодувание се пронесе прѣзъ събраната около колата тълпа.

— Увѣрявамъ ви, че това е излишно, господинъ Хели, извика госпожа Шелби отъ балкона.

— Отъ дѣ да знамъ, госпожо? Азъ веднажъ по такъвъ начинъ изгубихъ единъ робъ за петстотинъ долара и не искамъ втори пжтъ да рискувамъ.

Двѣтъ по-голѣми дѣца разбраха най-по-слѣ сѣдбата на баща си и заплакаха съ гласъ.

— Много ми е жално, че господинъ Джорджъ¹⁾ не е въ кѣщи, каза чичо Томъ.

— Поздравете отъ мене господинъ Джорджъ, каза стариятъ негръ.

Хели шибна коня и Томъ се отдалечи, като изглеждаше съ дълбока скръбъ своята фамилия и своитѣ приятели.

Хели караше бързо, докато каруцата излѣзе извънъ границитѣ на владѣнието. Като пропжтува около една миля пжтъ, каруцата се спрѣ прѣдъ една ковачница. Хели влѣзе вжтрѣ да поправи единъ чифтъ желѣза за ржцѣ.

— Тѣ сж твърдѣ малки за човѣкъ като него, каза търговецътъ, като сочеше съ прѣстъ Тома.

— Великий Боже! извика ковачътъ. Не е ли това управляющиятъ на господинъ Шелби? Продаде ли го той!

— Да, отговори Хели.

— Богъ ми е свидѣтель, азъ не бихъ могълъ да повѣрвамъ! Но вие нѣмате нужда да го оковаватѣ! Това е най-добриятъ, най-добриятъ човѣкъ . . .

Томъ седѣше въ каруцата замисленъ и тъженъ. Изведнажъ задъ него се чу шумъ на конски копита и прѣди той да разбере каква е работата, Джорджъ Шелби се хвърли на шията му.

— Това е безсрамно, казвамъ азъ, това е безчестно! викаше той енергично. Нека говорятъ, каквото си щатъ, но това е безчестно!

¹⁾ Синътъ на г-жа Шелби, който обича силно чича Тома.

Ако бѣхъ възрастенъ, азъ не бихъ допустналъ да се извърши такава низостъ! . . .

— Ахъ, господинъ Джорджъ, колко ме зарадвахте! Колко тежко ми бѣше, че си отивахъ безъ да ви видя. Азъ не мога да ви изразя радостъта си! . . .

Томъ подвижи краката си и Джорджъ заблѣжи оковитѣ.

— Какво безобразие! каза благородното момче, като подигна ржцѣтъ си къмъ небето. Азъ би трѣбвало да счупя главата на този старъ злодѣй!

— Не се вълнувайте, господинъ Джорджъ и не говорете толкова силно, защото по-лошо ще бжде, ако той се разгнѣви.

— Прощавай Томъ! Азъ ще мълча, за да не ти поврѣдя. Но като си помисля само, какъвъ ужасъ е това! Нищо не ми извѣстиха, не изпратиха да ме повикатъ и ако не бѣше единъ отъ твоитѣ другари, нищо не щѣхъ да зная. Азъ обърнахъ цѣлата кѣща наопаки, какво не имъ наговорихъ!

— Азъ мисля, че не сте направили добръ, господинъ Джорджъ.

— Азъ не можехъ да се въздържамъ . . . Но вижте тукъ, чичо Томъ, прибави Джорджъ таинствено, като обръщаше гърба си къмъ ковачницата. Азъ ти донесохъ моя доларъ²⁾.

— Благородно сърце! каза чичо Томъ трогнатъ.

— Трѣбва да го вземешъ. Азъ казахъ на леля Хлои, че ще ти го дамъ. Тя ме посвѣтва да го пробия и да прѣкарамъ прѣзъ дупката една врѣвчица, за да може да го окачишъ на шията си. Скрый го, защото този мерзавецъ ще ти го вземе. Ахъ, колко ми се иска да му дамъ да разбере на този мръсникъ!

— Не се увличайте, господинъ Джорджъ. Отъ това менъ нѣма да ми стане по-добръ.

— Нека бжде, каза Джорджъ като окаваше долара на шията на чичо Томъ. Закопчай се и пази тази монета, добрий ми чичо Томъ. Когато я погледнешъ, спомняй си, че азъ ще дойда да те потърся и че ти пакъ ще се върнешъ при насъ. Азъ говорихъ съ леля Хлои; азъ ѝ казахъ да не се плаши отъ нищо. Азъ за всичко ще бдя и ако баща ми не побързва, азъ нѣма да го оставя на спокойствие, докато той

²⁾ Петъ-левова американска монета.